

„Legea artistului trebuie să fie stăpânirea asupra pasiunilor pe care le înfățișează.”

- I. L. Caragiale

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 415
12 - 18 iunie 2019

Omagiu sacrificiului Nobilei și Eroice Națiuni Române

Cezar Adonis
Mihalache

Prin doar câteva cuvinte, rostirea Sanctității Sale a semețit zidurile Cetății noastre de afară. Prin puține vorbe, Papa a clădit acea punte pe care noi, nu doar că nu am însoțit-o cu flori și recunoștință, dar am lăsat-o a fi încălecată, pe ritmuri de manele, de cuvinte urăcioase și scârbavnice, aidoma chipurilor din lut de obârșie stricată a acelora ce ne conduc, jigniri aruncate, azvârlite din puțul unei uri de neînțeles și al unui dispreț alimentat și de indiferența noastră.

În câteva clipe, Papa Francisc a înălțat un adevărat imn de recunoștință pentru toți aceia de care noi am uitat. Am uitat că au trăiri, că suferă, și cu sufletul, nu doar își zdrelesc mâinile în munci istovitoare, nu doar își ruinează sănătatea. Își sacrifică un destin. Noi, în propria casă, ne-am lăsat pe purtați pe cărări străine de guvernanți, în vreme ce toți românii plecați pe drumurile necunoscutului au construit, prin sudoarea lor, punți pentru noi, pentru patrie, pentru continuitatea noastră ca Neam și Țară.

Omagiul adus de Papa Francisc „fiilor și fiicelor României” a răsunat aproape ca un imn de recunoștință. Un cânt religios de mulțumire pe care noi ar fi trebuit să-l punem piatră cu piatră ca un drum al întoarcerii de la Roma, și nu numai, a acelora pe care i-am lăsat să plece atât de ușor. Iar vorbele Papei Francisc au avut greutatea durerii unei jumătăți de țară. A unei jumătăți de destine frânte din pârâul lor neaș, al unei jumătăți de neam alungat.

Un omagiu pentru părți smulse din fibra noastră pe care un străin ne învață a-l cuprinde... Ni-l rostește, invitându-ne parcă pentru a celebra, în fapte, următoarea Unire necesară. Reîntoarcerea ființei Românești acasă. Refacerea legăturilor cu Țara, reclădirea respectului și omagiului nostru pentru

toți cei plecați, ca punte care să ne ducă în viitor așa cum ar trebui să ne prezentăm lumii. O continuitate a mersului împreună a acelora de aici dar și a celor risipiți pretutindeni.

„Omagiu sacrificiului fiilor și fiicelor României”... Sunt cuvinte ce ar trebui gravate în piatră pentru a nu risca să le uităm. Cuvinte ce ar trebui scrise în acte, nu pe pașapoarte, ci pe actele

noastre, a acelora rămași în țară, căci noi uităm și ignorăm casa izgonită din acasă...

Cu aproape un centenar în urmă, „Imnul de salutare a Excursioniștilor Italiani Nobilei și eroice Națiuni Române” ne încredința de veșnica grijă și apărare a Romei pentru atunci „Când dușmanul mândru/ Pământul vostru vă calcă”.

Astăzi, Papa Francisc, venit ca pelerin, poate chiar cu gândul la acel Imn al Excursioniștilor Italiani, ne transmite nu doar „salutul Romei nemuritoare/ (...) Cu îmbrățișare de dragoste pe(ntru)/ Fiica-i România/ Bucuria inimei ei”, ci îngrijorarea risipirii însăși ființei acelei fiice prin cea mai grea pedeapsa pe care noi am lăsat-o a se prăvăli peste „fii și fiicele României” de azi: uitarea.

Rostirea Papei a avut în sine parcă drama unui ultim ritual făcut ca o încercare de a ne trezi pentru a cuprinde risipirea înainte ca ea să devină cu totul parte a altor meleaguri și seminții. Pentru că românii plecați azi sunt încă la prima generație. Iar dacă ei se vor fi risipit doar cu trupul de țară, copiii lor, „fii și fiicele” unei României înstrăinate, vor deveni parte definitivă a altor nații.

Neîndoielnic, se vor găsi mulți să hulească aceste cuvinte, văzând în

ele aroganța unui „primat papal” ce și-a depășit limitele și a pus pe pedestal, nu simplul exil al românilor pentru o bucată de pâine, ci însuși Sacrificiul.

O recunoaștere a durerii ruperii prin care Românii de azi sunt alăturați Eroilor.

Da, cei de azi nu și-au jertfit viața precum eroii. Dar și ei au pierdut ceva dureros, fiind dezrădăcinați.

Și-au găsit un trai afară, risipindu-și viața din ei de aici. Sau fiind pe cale a o pierde definitiv, smulsă din ultimele ei fire de legătură cu acasă de către felurii politicieni și guvernanți, miserabili, care nu au încetat o clipă a-i jigni și umili pe cei plecați.

Noi i-am lăsat pe guvernanți să ne ridiculizeze frații, surorile, părinții plecați afară, umiliți în vorbe (numiți „curve”, „borfași”, „trădători”, „drogați”, „șobolani”), disprețuiți prin fapte (refuzul dreptului de a vota). Noi am acceptat restrângerea greului pe care îl duc departe de țară la nivelul unui interes strict material. Am acceptat a vedea doar partea materială, nu Sacrificiul, nu de puține ori reproșându-le noi, invidiindu-i chiar, pentru „îmbogățirea” familiilor lor de aici. Papa Francisc a venit și ne-a arătat, ne-a redat imaginea adevărată a românilor de dincolo de România noastră, a tuturor fraților și părinților noștri care „prin cultura lor, cu patrimoniul valorilor și muncii lor, îmbogățesc țările în care au emigrat”...

Un adevăr istoric: Mihai Viteazul a fost apărător al cetății Oradea!

Ionuț
Țene

Mancurtizarea memoriei unor români din ultima vreme, cu funcții de conducere și soldă de la servicii subordonate intereselor corporațiilor, capătă proporții sovietice, ca pe vremea URSS. Demontarea și depozitarea statuii ecvestre a lui Mihai Viteazul din Oradea sub pretextul că domnitorul care a unificat prima oară cele trei Țări Române nu are legătură cu orașul este un fake news, care încalcă adevărul istoric. Primarul Ilie Bolojan și ciracii săi din presa aservită susțin că demolarea statuii lui Mihai Viteazul din Piața Unirii s-a realizat pentru că domnul primei uniri nu a avut legături cu Oradea. E o falsificare a istoriei de care și istoriograful bolșevic Mihail Roller ar fi invidios. Cetatea Oradea a făcut parte din sistemul de apărare transilvan, care a fost unit cu provinciile Muntenia și Moldova de către Mihai Viteazul la 1600. La 1595, Ștefan Bocskai, căpitanul Cetății Oradea, participă la campania lui Mihai Viteazul din Țara Românească împotriva turcilor, cu un detașament de 800 de călăreți și 1200 de pedestrași, luând parte la eliberarea Târgoviștei și Bucureștiului și la zdrobirea turcilor la Giurgiu.

Pentru restabilirea adevărului istoric trebuie să amintim că domnul muntean a fost un prieten și apărător al Oradei înainte de realizarea unirii de la 1600. „Asediu turcesc (asupra cetății Oradea, n. red.) a avut loc în anul 1598, cetatea beneficiind acum de un important sprijin din partea lui Mihai Viteazul, domnul Țării Românești. La 25 septembrie turcii ajunseseră deja în imediata vecinătate a orașului, dar asediul propriu-zis a început la 1 octombrie. În număr de aproximativ 20.000, aceștia și-au așezat tabăra în formă de semicerc în partea de nord-est a cetății. De partea asediaților a luptat și un corp expediționar trimis de domnul muntean sub conducerea agăi Leca, numărând 1500 de soldați. Din cauza

ploilor lungi de toamnă și bolilor care se instalaseră în rândul soldaților turci, asediul a fost ridicat la 3 noiembrie. Deși scurt, acesta a dus la distrugerea aproape completă a orașului, precum și a unei părți a cetății (bastioanele Ciunt și Crăișorul au fost aruncate în aer) și a sudului comitatului Bihor”, scria istoricul italian Antonio Posevino la 1610. Căpitanul cetății a cerut sprijin militar și habsburgilor, care trimit un detașament de circa 2000 pedestrași și 500 călăreți sub comanda generalului Melchior von Rodern.

Pe 11 decembrie 1600, în drumul spre Viena, domnul Mihai Viteazul ajunge la Oradea, unde discută cu căpitanul cetății Pál Nyári planuri de acțiuni antiotomane. Atunci a rămas în cetate și tunul de cinci funți numit „Micul Șoim”, care, în inventarul armamentului cetății din anul 1632, figura cu precizarea „tunul lui Mihai vodă”. Mai mult, comandantul Albert Király, fratele conducătorului garnizoanei Oradea, se știe că a fost în subordinea lui Mihai Viteazul în Bătălia de la Călugăreni de la 1595. Deci Mihai Viteazul pe lângă înfăptuirea primei uniri a Țărilor Române a avut o legătură directă cu cetatea Oradea.

Amplasarea statuii Regelui Ferdinand lângă marele voievod completa de fapt pleiada ilustrațiilor înaintași din Piața Unirii. Aruncarea într-un depozit a statuii ecvestre a marelui voievod Mihai Viteazul este o insultă la memoria românilor și la adevărul istoric și un act care ne degradează ca națiune. Repunerea statuii lui Mihai Viteazul în Piața Unirii din Oradea este o reparație morală și o restaurare istorică.

Desnaționalizarea României...

Marian
Neacșu

Sciam acum ceva timp despre creșterea spiritului naționalist, a retoricii naționaliste și re-proliferarea partidelor naționaliste în politica mondială, nu doar europeană. Trump s-a ridicat și se menține pe acest spirit, pentru că marile companii autohtone sunt sprijinite și se pune embargou pe tot ce lovește în industria - mai ales de război - americană. Campania împotriva Huawei este o urmare a acestei politici. Polonia, Ungaria sunt certate de Bruxelles pe motiv că ar fi anti-U.E., dar de fapt sunt doar Pro-națiune. În Germania și Austria partidele naționaliste, ca să nu spun neo-naziste fac prozele.

La noi, în ultimul an declarațiile unor partidulețe militarizate pun accent pe sentimentul sau interesul național dar asta doar pentru a specula o anumită parte de electorat, știindu-se că militarii au un sentiment mai pregnant al datoriei și un simț al patriotismului mai dezvoltat. Guvernarea Dragnea face și ea tapaj de acest sentiment părând că apără oarece fărâma de independență față de legile și pretențiile Europei, dar nu se luptă împotriva intereselor marilor corporații euro-atlantice care își trimit toate otrăvurile, deșeurile, rebuturile, second-handurile în România, care experimentează de fapt solidifică de opt ani în România un Codex alimentarius care ne decimează lent dar tenace făcând din noi poporul

cel mai bolnav și supus unor boli care în alte țări au devenit istorie. Nu, actuala guvernare, deși vorbește la mitinguri despre faptul că România merită mai mult, și se preface revoltată împotriva politicii în mai multe trepte de viteză și tratament a marilor puteri, în fapt se revoltă doar împotriva pretențiilor care nu le convin lor, persoanelor aflate la guvernare, care le afectează lor personal interesele, nicidecum românilor. În timp ce se prefac patrioți, în ziua în care România își serbează Independența, guvernul Dragnea se strânge la lași pentru a sărbători Ziua Europei. Ce dovadă mai mare de demagogie și lipsă de patriotism vreți?

Dar asta nu e totul, dacă ar fi doar atât și parcă ar fi scuzabili, suntem în campanie electorală, minciuna și demagogia sunt la ele acasă. Guvernul Dragnea lucrează puternic și eficace la demolarea simbolurilor naționale, concret, nu doar declarativ. În ultimele zile, două astfel de lucrări stau mărturie faptului că sub privirile guvernanților, antiromânii își fac de cap. Sunt deja de notorietate publică concesiile făcute de P.S.D. dar și de P.D. cât a fost la putere, iredentiștilor din U.D.M.R., pentru a se menține la pupitru de comandă, pentru a-și păstra majoritatea parlamentară fără de care nu ar fi rămas la guvernare aproape nici un guvern. În ultimii ani, deși U.D.M.R.-ul nu este oficial la guvernare, neoficial a primit o grămadă de posturi de secretari de stat în toate ministerele și alte concesi legislative ca

răsplată pentru voturile pro-P.S.D. Inițiativele parlamentarilor U.D.M.R. nu fac obiectul informațiilor de breaking-news pentru că nu e voie, aceste inițiative sunt păstrate sub tăcere, de cele mai multe ori nici nu sunt discutate în plen, nu se face caz de ele, sunt băgate pe sub mână prin sertare și lăsate să își facă termenele de aprobare tacită și uite așa nu știe nimeni ce vrăji au mai făcut iredentiștii. Când spun iredentiști nu mă refer la întreaga populație de naționalitate maghiară din România, căci nu toți sunt antiromâni, nu spun nici întreaga comunitate de membri ai U.D.M.R., căci sunt printre ei și oameni care înțeleg să își apere interesele culturale, lingvistice și tradițiile fără a le lovi pe ale altora, mă refer la acei vânduți care fac jocuri politice străine de această națiune și urmăresc destabilizare, ură și dezbinare în România. Dacă ar face asta singuri, sau măcar cu posibilitățile lor, nu ar fi chiar așa grav, pentru că aceste posibilități sunt mici, dar o fac cu ajutorul trădătorilor născuși, nu descălecați pe aceste pământuri, care ar trebui să moară cu ei în dinți.

Acele două lucrări despre care pomeneam s-au petrecut la Oradea și Miercurea Ciuc iar între ele, nu întâmplător este o legătură pe care mulți, de mult timp, se fac că nu o văd. Spuneam mai demult și din păcate nu am cum să dovedesc, că între Oradea și Miercurea-Ciuc este format un culoar, o punte terestră, de pământuri cumpărate de

cetățeni de naționalitate maghiară. Scopul lesne de înțeles. Acuma, recent s-a format și o punte simbolică. Aproape în același timp în cele două localități, autoritățile române au dat jos două simboluri naționale. La Oradea a fost ridicată din Piața Unirii statuia lui Mihai Viteazu, pentru a fi înlocuită, cică, cu statuia lui Ferdinand. Fără a afirma că Ferdinand a fost un rege rău sau nemeritos, nu poți să nu te întrebi de ce a fost dată jos statuia primului întregitor de neam (declarat și acceptat de români) din Piața Unirii și de ce s-a considerat că Unirea va fi reprezentată mai bine de Ferdinand? Este L.M.C. că de fapt scopul era scoaterea lui Mihai nu doar din Piața ci și din istoria și conștiința românilor. O vorbă românească spune că ochii care nu se văd se uită. În curând în Oradea copiii nu vor mai întreba cine a fost Mihai Viteazu, ci cine a fost Ferdinand, pentru că asta vor vedea în piață. Punct ochit, punct lovit. Iar acest punct a fost marcat de consiliul local Oradea. Spun reprezentanții Primăriei că statuia va fi recondiționată și amplasată în alt loc. Păi ce loc era mai potrivit decât Piața Unirii și cât va dura până va fi reamplasată? Pot pune pariu că nu se vor găsi fonduri pentru reamplasare, dar s-au găsit pentru cea a lui Ferdinand, că de, se poartă germanii.

În același timp, la Miercurea Ciuc, fiului iredentismului maghiar, Steagul României a fost dat jos de pe catargul din curtea I.J.P. Harghita. Motivarea oficială și a oficialilor este că steagul-de

dimensiuni mai mari decât cele obișnuite - a fost dat jos deoarece era rupt, distrus de furtună și trebuie înlocuit. Inspectorul șef al I.H.P. Harghita a declarat: „Din respect pentru drapelul național, pentru că era deteriorat de furtună, am luat decizia de a-l coborî de pe catarg și de a-l înlocui în cel mai scurt timp”. Probabil din același motiv a fost dată jos și statuia lui Mihai Viteazu la Oradea, căzuse o potcoavă și trebuia înlocuită. Nu se putea oare înlocui steagul pe loc? Nu se putea da jos atunci când exista sau „se strângeau fonduri” pentru înlocuitor? De ce s-a creat acest scandal? Nu știu dar, așa cum am mai spus, eu nu cred în coincidențe. Aceste manevre au loc în condițiile în care domnul Dragnea țipă la toate microfoanele că România merită mai mult. Păi dacă realizează asta, de ce nu ne lasă, că de gargară suntem sătui.

La Valea Uzului, iredentiștii maghiari au acoperit crucile soldaților români din cimitir, cu saci de gunoi. Din nou simboluri. Autoritățile nu văd. Probabil o să se spună că din dragoste, au fost acoperite ca să fie ferite de intemperii. Suntem în fața unui adevăr crud, dur, dar de netăgăduit: cei mai mari dușmani ai românilor, în toată istoria noastră, au fost românii. Sau mărturie toți patrioții asasinați, trădați, surghiuniți, vânduți, uitați, scoși din istorie la îndemnul altora.

Încet-încet, reapar reperatele istorice în București: Statuia lui Tudor Vladimirescu în sectorul 6

George V.
Grigore

De când în luna decembrie a anului 2018, în parcul din fața Bisericii Kretzulescu din sectorul 1, București, a fost dezvelit bustul lui Avram Iancu, iar în Parcul Izvor din sectorul 5 s-a ridicat statuia Reginei Maria, galeria personalităților române ce merită un monument ridicat în capitală a mai avut de așteptat. Iată că vineri, 24 mai 2019, Primarul Sectorului 6, Gabriel Mutu, alături de Prof. Dr. Sculptor Paul I. Popescu (recunoscut și sub numele de PIP), a dezvelit statuia marelui patriot și revoluționar român Tudor Vladimirescu, în parcul omonim, situat în Cartierul Militari. Reamenajat în totalitate în urmă cu doi ani, suprafața Parcului „Tudor Vladimirescu”, fost „Parcul Fabricii”, a fost mărită cu 3.000 de mp, ajungând astăzi la 25.000 mp. Lucrarea artistică dezvelită de curând completează imaginea parcului și a zonei de vizavi de Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”, devenind emblematică pentru zona respectivă. La scară reală, lucrarea în sine are o înălțime de 340 cm, la care se

adaugă înălțimea soclului, de 90 cm. Acesta din urmă este realizat integral din piatră de Vrața, iar personajul este turnat în bronz silionic.

„Tudor Vladimirescu a fost un mare revoluționar al

vremii sale, a militat pentru reformarea învățământului, a armatei și a administrației. Cu mândrie și onoare vin astăzi în fața dumneavoastră pentru a oferi comunității un simbol al patriotismului și curajului românesc: statuia lui Tudor

Vladimirescu”, a spus primarul Gabriel Mutu. „Suntem obligați să ducem mai departe istoria noastră, mai ales că în 1821 Tudor Vladimirescu și-a așezat tabăra chiar în această zonă. Am considerat că este foarte

important să dezvelim aici și statuia marelui patriot”, a mai spus Gabriel Mutu. Pentru locuitorii Sectorului 6, simbolul „Domnul Tudor” amintește de Revoluția de la 1821, moment în care eroul pandurilor și-a instalat în zonă tabăra, inspirând

și denumirea ulterioară a Cartierului de „Drumul Taberei”.

Statuia mândră a lui „Tudor din Vladimiri” îl reprezintă pe acesta cu mâna dreaptă pe garda sabiei, pregătit de ripostă în cazul unui atac, iar cu mâna stângă ținând carte-document pe care scrie: „Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor!”, citat celebru care îi aparține. Tudor Vladimirescu (1780 - 1821) a fost o figură emblematică pentru istoria Țării Românești la începutul secolului al XIX-lea, fiind conducătorul Revoluției de la 1821 și al pandurilor olteni. Intrând în București în fruntea „adunării poporului”, este primit cu entuziasm de către masele populare din capitală. Preia de fapt, în primăvara anului 1821, conducerea țării, fiind numit de popor „Domnul Tudor”. Prezența lui Alexandru Ipsilanti (conducătorului Eteriei) la București în fruntea unei armate nedisciplinate, după ce acțiunea lui fusese dezavuată, ca și a românilor de altfel, de către Rusia, l-au pus într-o situație dificilă. Tudor îi cere conducătorului Eteriei să treacă Dunărea, așa cum promisese inițial, pentru ca

Țara Românească să nu fie transformată în teatru de război. Atunci, conducătorii eteriștilor au pus la cale un complot pentru a-l îndepărta. Ridicat prin trădare de la Golești la 21 mai, Tudor a fost ucis de șefii eteriștilor la Târgoviște, în noaptea de 27 spre 28 mai, învinuit probabil de colaborare cu otomanii împotriva eteriștilor (surse: wikipedia.org; dcnews.ro; cetateanul.net; youtube.com).

Astăzi, statuia „Domnului Tudor” și-a găsit aici, în sectorul 6 – loc unde și-a ridicat tabăra militară acum aproximativ 200 de ani – un spațiu amenajat cu gust și oferit pentru recreere și reflexie, tuturor cetățenilor capitalei noastre. Speram ca pe viitor să apară mai multe monumente și statui care să amintească de bogata noastră istorie, pe nemeritat uitată.

Rețeta ungurească de fabricare a eroilor. Studiu de caz: Karoly Kratochvil

Marius
Diaconescu

Cultul eroilor este un instrument important în politica Ungariei în Transilvania. În criză de eroi din Transilvania, sunt fabricați eroi de conjunctură, cărora li se fac statui, expoziții, conferințe etc. Așa au fost fabricați Albert Was, József Nyirő și, mai nou, Károly Kratochvil. Elogierea lor a devenit un indicator al „patriotismului” (s.n.) ungarilor, mai ales a celor din România. În 17 ianuarie 2019 s-a depus o coroană de flori la statuia lui Károly Kratochvil din Târgu Secuiesc în prezența unui demnitar al statului român, președintele Consiliului Județean Covasna, Tamás Sándor. Statuia a fost flancată de doi bărbați, unul tânăr, altul în vârstă – vârsta lor are și ea o semnificație – îmbrăcați în uniforme militare maghiare. Patriotii de ocazie au vrut să pozeze artistic, însă a ieșit o caricatură: soldăteii de ornament se pierd în uniformele improvizate din mai multe resturi, unii civili mimează zâmbetul de fotografie cu un rânet vesel, uitând sobrietatea momentului, în timp ce alții sunt intens pătrunși de semnificația patriotică. Singurul care a pozat artistic era domnul cu pălărie împrumutată probabil de la un bulibașă al gaborilor, Tamás Sándor.

Transformarea unui ofițer de duzină al armatei austro-ungare în erou național Cine a fost Károly Kratochvil, dacă i-au ridicat statuie în Târgu Secuiesc, iar președintele Consiliului Județean Covasna, care a rezolvat toate problemele județului, are timp suficient să pozeze lângă statuie cu o puternică semnificație antiromânească? Cum a ajuns un obscur ofițer din armata austro-ungară erou pentru secui?

– Prima condiție: o biografie revoluționară a tatălui. Deși avea doar 16 ani, József Kratochvil, tatăl eroului, a luptat în Revoluția din 1848-1849 (pardon!, războiul de eliberare, cum zic maghiarii), servind la artilerie. Probabil că a lustruit cizmele tunarilor maghiari, că de-abia i-au ieșit tuleii la 16 ani!

– A doua condiție: originea nobiliară. În mitologia maghiară, eroii trebuie să aibă origine nobiliară neapărat, altfel nu pot fi eroi. Așa că biografii lui Károly

Kratochvil subliniază că tatăl acestuia, József Kratochvil, acel Gavroche al revoluției maghiare din 1848-1849, a fost foarte viteaz în războiul din 1866, când a comandat o companie din armata austro-ungară și a cucerit Monte Santa Croce. Ca răsplată a fost înnobilit și a obținut particula de nobilitate „szentkereszthegy”, formată din numele muntelui cucerit.

– A treia condiție: o biografie militară a eroului. Károly Kratochvil s-a născut în Brno în 1869 și în primii ani ai copilăriei s-a perindat prin

mai multe locuri în Monarhia Austro-Ungară, în funcție de serviciul tatălui său. De la șase ani a trăit în Brașov, timp de zece ani. A urmat școala militară în Hranice na Moravě, apoi la Viena. După terminarea studiilor a ajuns profesor la o școală militară din Pécs, apoi la Academia Militară din Budapesta. La începutul Primului Război Mondial, cu gradul de locotenent-colonel, a fost numit comandatul regimentului 4 de infanterie din Oradea. A luptat pe fronturile din Galiția și din Italia.

La terminarea războiului a revenit cu regimentul său la cazarma din Oradea, care a fost demobilizat. Autoritățile de la Budapesta l-au numit în Noiembrie 1918 șef al circumscripției militare V., Transilvania, cu sediul la Cluj. Era o funcție pur și simplu administrativă, în condițiile în care guvernul de la Budapesta își pierdea autoritatea în Transilvania în favoarea Consiliului Național Român Central. Colonelul Károly Kratochvil nu a avut la dispoziție nicio armată, pentru că armata Ungariei, conform armistițiului, era demobilizată. Teoretic, el ar fi trebuit să asigure condițiile necesare pentru demobilizare, adică gestionarea transportului și hranei soldaților demobilizați, care soseau cu miile de pe front sau din prizonieratul rusesc.

Ungurii din Transilvania nu au acceptat Rezoluția de Unire a Transilvaniei adoptată la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918 și au inițiat mai multe acțiuni împotriva românilor. La Cluj era centrul agitațiilor antiromânești sub coordonarea dr. Apáthy, desemnat în ultimul moment de către guvernul de la Budapesta ca guvernator al Transilvaniei.

Fără o armată regulată maghiară la dispoziție, Károly Kratochvil a organizat o unitate de mercenari, formată din secuii demobilizați. Deși voia

slujbei de înmormântare a patriarhului luptei naționale a românilor ardeleni, George Pop de Băsești, secuii au tras cu mitralierele asupra românilor din cimitir!

Secuii lui Károly Kratochvil sunt autorii crimelor din Oradea: asasinarea liderilor românilor Ioan Ciordaș și Nicolae Bolcaș în 3 Aprilie 1919! Unii pasează responsabilitatea acestor asasinate regimului lui Béla Kun, asasinii fiind considerați secui bolșevizați. Fals, vina morală nu îi aparține lui Béla Kun și regimului bolșevic, pentru că în regiunea Oradea activau de câteva luni trupele de mercenari secui organizate de Károly Kratochvil și tovarășii săi.

După eliberarea sa din lagărul de la Brașov, Károly Kratochvil a trăit în Ungaria, unde, până la moartea sa în 1946, a fost foarte activ, cu funcții de conducere, în mai multe asociații înființate pentru promovarea revizionismului maghiar:

Asociația Diviziei Secuiești, Asociația Bărbaților Ardeleni, Liga culturală maghiaro-franceză etc. Ba chiar în 1941 publică o cărțuie despre „Lupta antibolșevică și antirevoluționară a Diviziei secuiești” în 1918-1919! În două decenii a uitat complet că mercenarii săi secui erau atrași de ideile bolșevice înainte de venirea la putere a lui Béla Kun! După 1972 Károly Kratochvil este redescoperit de istoriografia maghiară în studiile dedicate de László Fogarassy istoriei diviziei secuiești, în care, desigur, sunt exacerbate faptele de arme ale secuilor. Însă marea lovitură de imagine pentru construcția eroului Károly Kratochvil are loc în urmă cu un deceniu, când au apărut mai multe studii „științifice” despre acesta și despre divizia secuiască.

Aceste studii au pregătit terenul „academic” al canonizării în lista de eroi care au luptat împotriva românilor. Mai departe inițiativa a fost preluată pe plan local de secui de frunte din Consiliul Secuiesc. Jerbe de flori, coroane, cuvântări antiromânești, fotografii de grup pentru eroii de azi etc., într-o succesiune de acțiuni care se repetă în fiecare an. Muzeul Secuiesc al Ciucului din Miercurea Ciuc a organizat în Noiembrie 2018 o expoziție dedicată lui Károly Kratochvil și diviziei

secuiești, la al cărei vernisaj a participat secretarul de stat Árpád János Potapi, cunoscut pentru declarațiile sale revizioniste. Chiar la acest vernisaj politicianul de la Budapesta a declarat că Ungaria nu renunță la Transilvania!

Nu știu cum este posibil ca o instituție publică din România, un muzeu municipal, cum este Muzeul Secuiesc al Ciucului, poate să organizeze o expoziție cu un conținut vizibil antiromânesc. Chiar dacă acest muzeu se află sub jurisdicția Consiliului Municipal, atât muzeul, cât și patronul său actual, Consiliul Municipal, sunt instituții publice din România!

Așa că nu mă mai mir că Tamás Sándor, președintele Consiliului Județean Covasna, a participat la o ceremonie de comemorare a lui Károly Kratochvil, care nu este altceva decât un criminal de război, cunoscut pentru acțiunile sale antiromânești. A respectat Tamás Sándor legislația din România? Nu știu, întreb, poate îmi da răspuns un jurist. Președintele Consiliului Județean Covasna este un demnitar al României. Sau este cumva al Ungariei?...

Anul trecut s-au împlinit 100 de ani de la Unirea Transilvaniei cu România prin Rezoluția adoptată la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918. Politicienii maghiari au lansat în spațiul public acuzații că românii îi vor afecta emoțional pe unguri cu ocazia Centenarului prin manifestările prilejuite de aniversarea Unirii, că va fi o ocazie pentru manifestări antimaghiare etc.

A trecut Centenarul și nu a fost nicio manifestare antimaghiară. Dar câte manifestări antiromânești au organizat ungurii în România în ultimul an? Cine pe cine provoacă? Poate ne răspunde dl. Hunor Kelemen!

Ce ar mai fi nechezat ei pe (la) spatele Papei...

Cezar Adonis
Mihalache

Păi' de aia era ungu-
rul ăla așa negru de
supărare! Negru de spuneai
că i s-a mutat cerul gurii di-
rect în privire... Mai închis la
față chiar decât cerul de la
Șumuleu Ciuc înainte să
apară luminosul Papă!
Furtună se putea citi în ochii
lui! Că a bătut atâta cale să
fie văzut „együtt minding” cu
Papa Francisc dar a trebuit
să stea deoparte. Și era așa
de întunecat ungu-
rul că îl puteau pune ăia de la
SPP „együtt” cu țigani vizitați
de Papă!

Să bată atâta drum
și să nu fie văzut „együtt” cu
Papa? Împreună cu Sancti-
tatea Sa după cum au
crezut ei că or să
meșterească treburile?!...
Că-l transformă pe Sfântul
Părinte în agent electoral și
îi brodează pe spinare, la
propriu!, pe haina de
veșmânt, un slogan un-
guresc?... Dar uite că nu le-
a ieșit și, sigur, o să
plătească niște paiate
maghiaro-secuiești pentru
ocazia asta ratată! Nu, nu o
să le taie fondurile, ălea o
să curgă în continuare, dar
precis o să rotească niște

slugi de prin „secuime”. Ba,
poate să meargă și mai de-
parte. Și o să își ia mâna de
pe vreun infractor maghiar
protejat de Budapesta și o
să-i dea drumul pe cale de
interpol să-și facă pușcăria
în România.

Niște consecințe vor
fi! Pentru că a venit
președintele Ungariei până
aici, nu să-l vadă pe Papă,

că îl putea vedea și la tele-
vizor, putea să meargă la
Vatican în audiență, ci să fie
văzut „együtt” cu el. Să
zidească o imagine pentru
următoarea etapă a Tri-
anonului 2020, în care să
apară alături de Sfântul
Părinte. Și nu-l interesa să
apară în fotografia pentru is-
toria iredentismului privirea
luminoasă a acestuia, ci
spatele, cazula, pe care tre-
buia să fie cusut în

ungurește mesajul elec-
toral...

Dacă le-ar fi ieșit
mișcarea, ungu-
rii și
maghiarii toxici ai politicii
udemeriste, ne-ar fi zis că
nu am înțeles noi bine. „Că
ei tradus bine la noi, noi nu
priceput la ei”. Pentru că
acel „Să mergem împreună”
papal sună aproape la fel
cu, din întâmplare evident

ungurește. Fără traducere
bilingvă!

Dar ce să vezi,
cazula papală a rămas
neîntinată! Și nu au reușit
să-i pună ăia de la UDMR
nici măcar un colț de steag
de Ungarie Mare pe umeri.
Și nici nu l-au făcut pe papă
să vorbească despre „Tran-
silvania și transilvănim”.

Atâția bani aruncați
pe o recuzită ce a rămas
nefolosită! Sigur că îl doare
pe ungu-
rul. Nu la buzunar, ci
la orgoliu. Că s-a pieptănat
pe la sprâncene și mustață,
o fi închiriat și vreun cal alb,
să intre triumfal în suita
papală și, când colo, nu i-a
ieșit nici măcar de o fo-
tografie cu mârtoaga
„Együtt megyünk” („Mergem
împreună mai departe”)
vânturată „political correct-
ness” pe post de „Együtt
minding” –ul udemerist
(„Împreună”).

De data asta nu le-a
ieșit! Dar asta nu înseamnă
că nu o să mai încerce...
Pentru că vine „20-20” (al
lor!) și scot la înaintare tot
„arsenalul”. De la
condiționările lor pentru re-
vizuirea Constituției, pentru
punerea în acord cu refer-
endumul românilor, ocazie
bună pentru a trece acolo
câteva din „principiile” lor

(de enclavizare a țării), până
la forțarea preluării unor re-
dute instituționale abando-
nate de noi. Că de aia se
bagă pe ciorba sleită de la
Avocatul poporului, o
zeamă rece și fără rost doar
pentru noi, să-l înfigă acolo
pe Péter Eckstein-Kovács,
individul ăla care nici măcar
nu ascunde faptul că ar
elimina din Constituție „sin-
tagma de stat național”
(cetățene ungu-
ret, „aia” nu
este „o sintagmă”, ci o îm-
plinire făcută cu prețul sân-
gelui înaintașilor noștri!) și
ar oficializa limba maghiară.
Pentru ei ar fi un pas uriaș
înainte; pentru noi, o
dramatică prăbușire din
lacul-ciorbă al unui avocat al
poporului politic și de peni-
tenciar, într-un puț de kur-
tos-„Kovács”, ca avocat al
poporului etnic maghiar.

Or, dacă am avea și
noi, față de noi și continui-
tatea noastră, măcar un
sfert din respectul și îngri-
jirea pe care ni le-a arătat
Papa Francisc, am înțelege
că sunt instituții pe care tre-
buie să le ținem doar pentru
noi, nu să le punem la botul
unor iepe.

Vegheați ca răul să nu se întâmple!

Sigur, unii spun că
au pierdut, alții, că au
câștigat!... Cert este că
nimic nu a fost fair-play,
mulți români fiind lipsiți chiar
și de dreptul de a vota!, iar
la aceste alegeri europarla-
mentare, dezbaterea
politică a fost lipsită de orice

investiții, salarii decente,
autostrăzi, spitale, educație,
aducerea românilor acasă.
Foarte mulți spun că
naționaliștii, cei cu coloană
vertebrală, trebuie să treacă
peste toate orgoliile perso-
nale și să se unească într-un
singur partid. Aceasta este

Cât de săpat este în inima
ta acel adevăr și deziderat,
„Toți pentru țară, niciunul
pentru sine!”?! Dacă într-
adevăr ne iubim patria, nici
n-ar trebui să mai conteze
persoana noastră, de fapt!

Și totuși, în timp ce
soldații de gardă ai Neamu-

impostori... Orice ratat în
bussines, orice frustrat se
simte îndreptățit să
pășească în politică și să-și
fericească patria!
Candidează și el, ca tot
omul, la Președinția
României! Poate, poate,
cineva, acolo sus îl iubește!
Poporul român, în niciun
caz! Poporul acesta, deși
manipulat, nu prea iubește
genul de om tip Dinu
Păturică sau Cațavencu...
Ultimul înscris, Tăriceanu!
Un Dinozaur ca toți dinoza-
urii patriei, care a mucegăit
prin Parlament! Sincer, nici
nu știu dacă poporul român
e vaccinat împotriva tuturor
infecțiilor...

În timp ce toți
neaveniții țipă de dragul
țărișoarei, cineva se
gândește la Valea Uzului,
ștergându-și, poate, lacrimile...
Eroii noștri mor în
tăcere, iar noi nu-i vedem!
Ei sunt niște Cruci Vii printre
noi, înveliți, de multe ori, în
saci de gunoi...

Soldații ai Patriei,
vegheați, totuși, ca răul să
nu se întâmple! Dacă voi nu
mai existați, țara aceasta
dispare...!

George
Alexander

Nu mă bucur de răul
nimănui, dar Liviu Dragnea
a ajuns în penitenciar nu
pentru faptele sale reale,
grave, de trădare națională!,
ci pentru o simplă găinărie!
Prin ce minune, însă, o fi
făcut milioanele de euro,
averea incomensurabilă?!...
Prin ce noroc porcesc a în-
genuncheat un întreg partid
și o întreagă țară, aruncând
cu zarurile norocului pentru
bietul său suflet?!

Cum a putut însă să
batjocorească ideea de
Naționalism și PATRIOTISM
adevărat, numai pentru a-și
spăla propriile păcate?! Cât
de mare Infractor trebuie să
fi pentru a le fura românilor
și ultima speranță?! În toată
Europa, forțele naționaliste,
PATRIOTICE, au reputat
victorii după victorii! Numai
în România, electoratul,
spălat pe creier, a reacționat
emotiv și nu a mai văzut
decât taberele PSD și
PNL/USR. A căzut în plasa
caracatiței... Poate nu vom
muri încă. Poate ne vom re-
organiza. Este clar însă că
e greu, imposibil, aproape,
să fi Patriot în Țara ta!
Trăim, poate, vremurile cele
din urmă...

strălucire. Poate că au intrat
în Parlamentul European și
oameni integri, dar, definitiv,
unii – cățarați pe listele de
partid sau recompensați
pentru slugărnicia lor!- nu
aveau ce căuta acolo. Așa
că, individul obedient poate
să se bucure pentru micul
lui succes, pușculița
enormă, cu euro, pe care o
va primi ca simbrăie. Țara,
NU.

Ce bine ar fi să mă-
nșel și să vedem o
competiție între aleșii
țării pentru promovarea
României! Pentru crearea
de locuri de muncă,

singura noastră șansă. Sunt
de acord. Unirea îți dă put-
erea. Împreună putem de-
veni de neoprit. Avem
nevoie însă de puțin timp...
Chiar dacă timpul ne
presează... Trebuie să
reflectăm, să discutăm
împreună, să analizăm lu-
crurile, să alegem Oamenii
Curați care să ne reprezinte
și care trebuie, de aseme-
nea, să fie competenți!

Aceasta este marea
provocare: cât de dispus
ești tu, ca lider al oricărui
partid naționalist, să renunți
la visurile tale, de mărire, și
să pui țara ta pe primul loc?!

lui Românesc luptă – și nu e
ușor! – pentru Regenerarea
Neamului și Refondarea Pa-
triei, se anunță, rând
pe rând, candida-
turi la Președinția
României!...Primul a fost lo-
hannis... A urmat apoi o
pleiadă de oameni dintre cei
mai mărunți „oameni ai lui
Dumnezeu”, care își vedeau
mai bine de treabă! Nu poți
să confunzi un amărât de
studiu, în care bați câmpii,
cu teatrul de operațiuni
dintr-o mare bătălie pentru
salvarea Patriei!

Urmându-le exem-
plul, vin către noi tot felul de